

Bergen Offentlige Bibliotek/bokselskap.no, 2014
Nordahl Grieg: *Rundt Kap det gode Haab* (1922)
Teksten i bokselskap.no følger 1. utgave, 1922, digitalisert av Bergen Offentlige Bibliotek som en del av prosjektet *Ånd eies av alle – Nordahl Grieg digitalisert* (<http://bergenbibliotek.no/nordahlgrieg>).
Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Nordahl Grieg

Rundt Kap det gode Haab

Vers fra sjøen

1922

I

[Rundt Kap det gode Haab](#)

II

[Natt under land](#)

[Stormnatt](#)

[I passaten](#)

[Rustbanking](#)

[Frivakt](#)

[Sol og storm](#)

[Dødsseileren](#)

[Søndag](#)

[Laien](#)

[Stavros](#)

[Lange dage](#)

[Flagget](#)

[Brevet](#)

[Fyrbøtere](#)

[Igjen tilsjøs](#)

[Sumatra-pike](#)

[Karantæne i Colombo](#)

[Suezkanalen](#)

III

[Skibslisten](#)

Til mine kamerater ombord.

I

Rundt Kap det gode Haab

Jeg driver nedover gaten en blek og almindelig dag,
og husenes række graaner med kjendte, mismodige drag,
de samme luvslitte sjæle gaar til sin daglige dont
og bærer med sig i lommen hele sit livs horisont.

Og slik skal vi alle begrades i vanens og hverdagens grav,
men endnu flakker min ungdom mot fremmede havner og hav,
der tordner en storm derute, det gløder av tropenes ild.
Ondt eller godt. Hvad det saa er. Saa er det at være til.

At kaste op sin grøngule sjæl over den spanske sjø,
at krympe sig blek paa en luke og bare ønske at dø,
at be og forbande himlen: Gid jeg var aldrig født.
Men hvilken befriet glæde naar skibet igjen gik stødt.

At gaa mot den store sommer hvor himlen og bølgens lyn
staar i et skjælvende lyshav som gløder og blænder vort syn,
at sitte om natten paa bakken, fortapt i en ukjendt drøm,
naar sjælen blir fuld av stjerner og god og barmhjertig og øm.

At seile ind i en ukjendt vaar mot syd og der faa sin daab,
ved Stormenes forbjerg som daarer har kaldt Kap det gode Haab,
at jumpe paa slingrende bommer, mens brønden stod i en foss,

og stormen kastet mot skuten den ensomme albatross.

At overvinde de lange døgn og endelig komme iland,
at kjende *jord* under foten, gaa omvei hvor der er vand!

At gaa i en ellevild glæde, en straalende lykkelig rus
av marker og hester og mennesker og blomster og træer og hus.

At slukke i whisky – i half and half – sin strupes sviende brand,
som aldrig det lyktes at dæmpe med tankens rustbrune vand,
at drive nede paa beachen til vuggende fjern musik,
bli ør i en brænding av stemmer og latter og kvindeblik.

At stikke tilsjøs en forrykende kveld, da havet tordnet ombord,
at slingre over Australian Bay i ishavsstormenes spor,
at vugges gjennom den blide monsun, hvor skapelsens morgener gryr,
at seile mot fremmede kyster hvis navn er et eventyr.

O, det er trods alt at leve! Der staar som en stormflod ind
av brusende minder over mit fortaugsgraanede sind,
og hjertet hamrer til takten av tordnende stempelslag
paa vei mot de evige somre, ut i den store dag.

II

Natt under land

Havnens hæslike glæder
griner geilt mot mit blik.
Slagsmaal og raatne eder,
halvgamle kvindfolk og drik.

Vor rolige ruf forvandles
til et besat bordell.

Her trygles, trues og handles

gjennem en dyrisk kveld.

Det lyser bak teppenes fliker
av fett, tatoveret kjød.

Kaienes skumle piker
tjener det daglige brød.

Luften er tyk og slimet
av stønnende aandedrag,
til morgenen graa og grimet
kalder til atter en dag.

Stormnatt

Mørke og storm paa havet.
Bølgeberg braker avsted.
Bakke og brønd blir begravet
under et sjøsvart skred.

Den store, havdøpte damper
ligner et vilddyr i bur.
Den dirrer avmægtig og stamper
mot sjøenes mørke mur.

Jeg ligger i køien og klynger
i kvælende kvalme mig fast.
Den osende lampe gynger
i jevn, fortvilende hast.

Der klirrer etsteds en lanterne
i evig, skaanselsløs gang.
Der slingrer et vers i min hjerne
av sløv, idiotisk klang.

Kristian sitter ved døren

med blanke oljeklær paa.
Han lytter med strittende øren
efter at glass skal gaa.

Der gaar de – de synker i blæsten
i fjern og metalhaard takt.
Han reiser sig, griper sydvesten,
gaar ut til en bitter vakt.

I passaten

Stjernene funklet og skjalv dengang
i det øde rum.

Langt nede en østerlandsk halvmaane hang,
sølvblank og krum.
Vi hørte bare maskinens sang.
Ellers var natten stum.

Passaten vugget ufattelig mild
en taus melodi.
Morild forvandlet vort kjølspor til
en gylden sti.
Og bleke klaser av stjerneild
svømmet forbi.

Morild og stjerner! Alt blir en drøm.
Ingenting er.
Det er bare himlen og morildens strøm.
Vi vet ikke mer.
Vi har ingen tanker, men tanken blir øm
i sydnattens skjær.

Der er døsigg ro i ruffen i den tid vi maa fordrive
fra vi purres ut av køien til vi tørner ut paa dæk.
Nogen slænger sig paa dørken, andre gumler paa en skive,
hør hvor Stavros lemmer knaker i et sidste søvning stræk!

Men naar glass er gaatt paa broen og vi staar ved malerskapet,
strømmer blodet rødt og muntert i det friske morgendrag,
og jeg føler næsten glæde ved min rustpik og min skrape.
De skal følge mig som venner i den endeløse dag.

Bommer, luker og presenning rives væk av rappe hænder,
og vi entrer nedad leidren dypt i lasterummets natt,
klatrer op langs skuteseiden, hvor der stritter plankeender
og vi sætter os og rider og tar vildt og hidsigg fatt!

Pikker smelder rapt mot jernet, rummet dirrer, hyler, braker,
farten øker, pikker lyner og blir torden i vor haand.
Rusten spruter ut fra siden i en hagl av skarpe flaker
– altid rett mot vore øine, og vi raser, men – *go on!*

Men med ett blir farten mindre, og den huggende lavine
blir til tunge, faste taktslag av en jevn, besindigg kraft.
Armen svinger som et stempel, som en vuggende maskine,
og vor næve løsner grepet om det smekre hammerskaft.

Og det blir en egen glæde ved at sitte saan og banke,
bare dingle paa en planke og la pikken hugge løs,
uten omsorg eller tanke, helt til rummene er «blanke»,
bare sitte saan og banke i en mildt arbeidsom døs!

Frivakt

«Hei kom op! Slut av dernede! Glass er gaatt. Læg luker paa!»
Baatsen skriker ned i rummet, bøiet over lukekarmen.

Og vi hiver pik og skrape! La det kvikt og villig gaa!

Glass er gaatt, og det er helvede at jobbe her paa varmen!

Og vi slentrer dovent forut. Vi har frivakt, vi er fri,

det er vore egne timer, som vi verner om og freder.

Det er stunden da vi glemmer havets bitre slaveri,

det er al den fryd for ingentingssmaa meningsløse glæder.

La blot skipperen paa broen i de hvite tropeklær

staa og snakke hovent om os, stirre spotsk med kalle blikke.

Han har alt at si om dagen, han bestemmer alt som sker,

men om kvelden paa vor frivakt, nei! da vørrer vi ham ikke.

Vi har vasket os all over, og i rene dungarees

slænger vi os op i køien, hvor vi prater eller læser,

og vi tænder os en Capstan, mens den friske aftenbris

strømmer kjølig ind ventilen – kjend sydostpassaten blæser!

Og saa flaggrer muntre timer under noksaa haardhændt spøk,

alt mens beiteploks mysterier gaar løs i vore hjerner.

Men vi gisper efter tiden, vi maa ut og ha en røk,

hvor sekundene staar stille under evighetens stjerner.

Ja, vi klynger os til stunden da vi føler vi er til,

vi har ikke raad at sove, vi har ingen tid at tape,

før vi atter blir maskiner – under tropehimlens ild –

som skal staa til næste frivakt med en hammer eller skrape.

Sol og storm

40 ° sydlig bredde

I solorkan vi seiler

mot en avsindig dag.

De staalblaa sjøer steiler

for stormens svøpeslag.

Vi slingrer langs en vinter

av tusen frosne aar.

Et drag som skarpe splinter

av is i luften gaar.

Tungt bakser albatrosser

i solens haarde skin,

og selve havet fosser

svart over skuten ind.

Dødsseileren

Der hugger mot utkikens klokke et smeld,
som dirrer en stund og dør bort.

Der klemter et ekko etsteds i os selv,
det jager os ut i den blæsende kveld,
hvor himmel og hav gaar sort.

Seiler paa styrbord. Ingenting mer.

Gud vet hvad som tørnet os ut.

Ingen har bedt os, og her er et veir --

Der er det! Vi speider i mørket og ser
et skib gjennom sjøenes sprut.

Alt hvad vi hørte om sælsom seilads
gufser igjennem vort sind,
aander som tæt under klippen slog glass,
døden som fingret ved kart og kompass
da havet stod hylende ind.

Vildt susende frem i den taakede natt

flyver en stormhugget brigg,

spøkelsesskibet med ingen ved ratt
og veiret hvinende djævlebesatt
gjennem den seilslitte rigg.

De sjangler i riggen, de døende mænd
som aldrig faar lov til at dø,
de seiler hvor stormene slænger dem hen,
i helvedes nætter, igjen og igjen,
over den fraadende sjø.

Skyer som sortner, sjøer som slaar,
er alle de ting som kan ske.

Og ind gjennem mørket dødsskibet staar
paa haabløs seilads gjennem tusende aar,
hvor hvert sekund er en ve.

Søndag

Vi kommer paa dæk, vi stanser:

Gud for et veir, et veir!

Solen og blæsten danser
gjennem de luftige klær.

Det gnistrer av tusen luer
i bølgenes blide fald.

Der lyner en sværm av duer
i morgenens blaa krystal.

Saa gir vi os til at vaske
de kulsvarte dungarees,
stive av støv og aske,
mønje og rust og grease.

Vi spøker og ler og synger,
og solen skinner paa dæk.

Alt det som ellers tynger
svinder vidunderlig væk.

O, søndagens smaa idyller
som ukens slit har fortjent.

Vi koser os, vasker og skyller,
og tøiet blir næsten rent!

Vi stjæler en snor i maskinen,
vi hænger vor vask på tørk.
klærne dingler langs linen,
saa bakken er ganske mørk.

Paa midtskibet prøver kokken
sin stolthet, sin violin.

(Han solgte den siden i dokken
med fryd for en flaske vin.)

Han nynner med sagte stemme
til tonernes milde ve:

Skimter du haven hjemme
under dens blomstersne?

Men solen ruller med vælde
mot skyenes aftenland.

Luften tar til at kvelde
med blekrøde stjerners brand.

Vi sitter paa dæk og drømmer
om alt som er ingenting,
mens havet og himlen strømmer
susende sort omkring.

Laien

De saa dig nede paa kaien

i Rio en aftenstund.

De stjal dig og kaldte dig Laien.

Slik blev du skibets hund.

Her forut har du faatt hjemme.

Du tænker og føler som os.

Du bjeffer av skipperens stemme

med vild, ubestikkelig tross.

Ja, kamerat – du forsvarer

os forut med frygtløst sind:

som skildtvakt langs rækken du farer

og biter hver sjø som slaar ind!

Dit pussige liv gir os glæder

og smil gjennom dagenes savn.

Til dig blir vort kaos av eder

byttet med kjærlige navn.

For ensomme længsler og drømme

som ikke naar frem paa sin vei,

blir kanskje forvandlet til ømme

kjærtegn og ord til dig!

Stavros

Stavros Trepis er en dago, alle dagoes har det ord,

at de er de værste djævla en kan leve med ombord.

De er grusomme og sleske, de er fuld av svik og hat.

Slik er ikke Stavros Trepis. Han er ærlig kamerat.

Men hans blod har sydens ild,

han er voldsom, strid og vild,

og han griper ofte kniven, men han støter aldrig til.

Naar vi spiller kort om kvelden og vi erter ham og ler:
Stavros Enpis, Topis, Trepis – han blir alltid svarteper!
kan han storme frem paa dørken med en flom av bitre ord,
rive kniven frem av sliren, hugge den i ruffens bord.
Blikket flakker hit og dit, –
og han hvæser vild og hvit:
«Allesammen norska bona! Bare Stavros er en drit!»

Men et øieblik derefter er han smilende igjen,
han bedyrer at han spøkte, kalder hver især sin ven,
og han jumper op i køien, ordner natgardinen godt,
og han slænger hete slængkys til en kvinde paa sit skot,
mens han stønner alt i ett –
det er jamen ikke lett
at ha kjæresten i køien – kun som farvelagt portræt!

Lange dage

Vi tørner ut til igjen en dag,
den samme dag som igaar.
Maskinen hamrer de samme slag,
de samme slag som igaar.

Luften er tung og ruffen er lav,
like lav som igaar.
Og utenfor er bare himmel og hav,
himmel og hav som igaar.

Saa har vi at gjøre de samme ting,
de samme ting som igaar.
De samme mænd ser jeg rundt omkring,
de samme mænd som igaar.

Maskinen hamrer de samme slag,

de samme slag som igaar.
Saa er det omsider slut for idag.
Idag? Eller er det igaar?

Flagget

Newcastle, N. S. W. Australia.

Vi slet med at gjøre fortøiningen fast,
skibet gled ind mot land,
vi halte paa trosser i stakaandet hast.
Da braastanset alle mand.
For pludselig – seilende op mot den blaa
og hetesvimlende dag,
paa skibene forut og agter – vi saa
vort eget, vort norske flag!

Norge tok mot os, da vi kom ind
her i den fremmede havn!
Der skjald en længsel gjennem vort sind,
en iling av smerte og savn.

Men samtidig bruste blodet i sang,
i heftig og lykkelig jag.

Vi var – kanhænde for første gang –
stolt over Norges flag!

Det vugges gjennem den bløte monsun,
det flerres av Sydpolens blæst,
det flammer fra Grønland ned til Rangoon,
det bølger fra Canton til Brest.

Norge er større end nogen vet av:
hvert skib under flaggets vift
er paa det endeløst øde hav

et nyt stykke Norge i drift!

Brevet

Jeg staar og betragter brevet
et lykkelig langt minut,
de kjære kjendte bokstaver
over den graa konvolut.

Jeg kikker paa datostemplet,
– fjorten uker er gaatt –
paa frimerkeraden i hjørnet
som skinner saa norskt og blaatt.

Jeg længtet saa efter brevet,
mens ukene langsomt gik.
Jeg aapner det ikke endnu.
Jeg venter et øieblik.

For det er det lukkede brevet
som eier den største charm,
og alt det som ikke er skrevet
som gjør os om hjertet varm.

Fyrbøtere

Vi lever paa baren, vi slaass eller drikker
den stund vi er fri under land.

Vi gaar som i svime. Metoden er sikker,
da faar vi den morro vi kan.

Vi slænger ved disken, vi rangler og raser,
vi muntre vor næve og kniv.

Vi sparker langt fanen de kulslidte laser

og river en ed om vort liv.

Vi jobber som førsterangs djævler paa dørken,
paa vakt gjennom hverdag og helg,
til lungen gisper avmægtig i tørken
fra fyrenes glødende svelg.

Vi slaass under linjen med skufler og sleiser
mot helvedes heteste kul,
til dæksvakten halvdøde, heldøde heiser
os op fra det brændende hul.

Vi slæper os forut til fritidens hvile,
til kjekkel og kicking og kav,
mens andre bekjæmper de langsomme mile
gjennom det evige hav.

Vort blodslit blir lønnet med skjeldsord og eder.
Vi skylder vel ingen en takk.
Hvem fan har saa ret til at haane de glæder
vi finder blandt skjøger og rakk.

Igjen tilsjøs

Hør nu tordner alle wincher, alle trosser hives ind
og maskinen synger op sin gamle takt.
Broen smelder under lodsens og kapteinens rappe trin
og paa dørken og paa dæk har hvermand vakt.

Vi skal ut tilsjøs iaften paa den vei som fører hjem
gjennom tusener av gaatefulde mil,
ut i hav og sol og stjerner til Sumatra blaaner frem
med sit tropegyldne, palmebløte smil.

Se der svinder bungalowen, hvor i blæst og maaneskin

vi har sværmet paa den vildvinmørke sti.
Og et stjerneregn av glæder flammer gyldent i mit sind.
«Ikke sov for svarte fanen, men ta i!
Nu skal lodsens gaa fraborde, rap dig – hiv en leder ut!»
I et rasende minut er floken grei.
Lodsens sjangler ned i jollen i en storm av iskall sprut.
Vi begynner paa den store, store vei.
O! nu synger atter skuten av de tusen kjendte lyd
som gaar sammen til et staalskrik i orkan!
Og nu gynger atter sindet i en salt og sjøvant fryd
paa det stormbesatte, stille ocean!

Sumatra-pike

Jeg skal aldrig mere se dig. Aldrig. Jeg vil ikke
se dig merket, rynket, vissen – graa av nød og fattigdom.
Vi skal bare nyde livet i dets gyldne øieblikke.
Den skal bli en saltgraa støtte som maa altid se sig om.
Jeg skal aldrig mere se dig. Men jeg vet at jeg vil huske
stunden da du kom imot mig med din smidiglette gang,
mellem høie ranke palmer, mellem junglens lave buske,
mens den gule maane skinnet over veien til Padang ...

Karantæne i Colombo

Nu er vi inde! Det er godt at være
omsider kommet lykkelig i havn!
For himlen vet at det var stridt at bære
de lange dages kjedsomhet og savn.
Men hvad er *det* som vaier der i blæsten

fra alle mastetrær? Det gule flag.
En skjæbnesvanger flammeskift om pesten
og den befaler: Bli ombord idag.

Og byen ligger skjøn for mine blikke
og skjælver i den varme, hvite luft.
Ja, byen ligger der, men jeg skal ikke
beruses av dens glød og blomsterduft.

Ja – selv en engel maa bli vild tilmode
ved synet av den strengt forbudte egn.
Paa stranden luter der en gul pagode
med væggen fuld av underlige tegn.

Der bølger sikkert røkelse derinde,
og i det mørke, østerlandske rum
glir templets unge danserinde,
mens Buddha grubler, mørk og stum.

Og prester danser i de hvite dragter
som selsomt flagrer om den visne hud,
og de besverger under vilde fagter
sin tause, uutgrundelige gud.

Og der er trange hemmelige stræder
som kjender til al verdens synd,
hvor angsten skjælver gjennom alle glæder
og sjælen synker i et bundløst dynd.

Men livet tordner i de aapne gater,
hvor solen spruter mod den gule sand
og varmen velter op som fra et krater
og jorden revner under himlens brand.

Der staar et djævelsk hyl fra alle kanter

av alle folkeslag som Babel vet,
men gjennom mængden ruver elefanter
i uberørt, alvorlig majestæt.

Men fjernt fra larmen paa de store plasser
er reist en marmorhvit og fornem mur,
og skjult av den staar blændende palasser
mot orientens evige azur.

Og her er Allahs underskjønne haver
med springvandsrisl og sagte palmesvai,
hvor alt er rike, guddomsblide gaver
og alting blomstrer i en evig mai.

O, Østen kalder mig til gyldne glæder,
men haapløst stængt er eventyrets egn.
Jeg staar ved rækken under bitre eder
i tæt og europæisk kulstøvregn!

Suez-kanalen

Vi vaakner i en lavine av jern:

Ankeret gaar!

Vi hører en stemme fremmed og fjern
som ingen forstaar.

Og stilheten legger sig døsigt som før,
snart dormer vi vækk.

Men styrmanden staar i den aapne dør:

«All hands on deck!»

Tause og søvndrukne klær vi os paa.

Saa tar vi fatt

at slæpe paa trosser gjennom den graa,

raakolde natt.

Vi haler besværlig fra pikt og pop
taljer og taug
og rigger den tunge lyskaster op
paa skibets baug.

Den kaster et flakkende, sølvhvitt skjær
over mot land
og aabenbarer en revne der
i ørkenens sand.

Suezkanalen! Den evige strøm
som engang forgik –
men levet bestandig i menskenes drøm
mot østens mystik.

Vi letter anker og sagte vi glir
i ørkenens favn,
det er som en tvang som paa engang befrir:
en seilende havn.

Men natten forsvinder. Det dæmrer av dag.
Et flammende gry
slaar op bak Arabiens høidedrag.
En morgen paany!

Og himlen skjælver vidunderlig blaa
med glødende brand
vildt over ørkenens solbleke graa,
bølgende land.

Den evige ørken er alt det vi ser,
men av og til
gynger en klynge med palmetrær

i middagens ild.

Dagen forbrænder, men gir før den dør
en flygtende kveld
av perlemor, sølv og blod som forblør
bak kalkhvite fjeld.

Tre skikkelser staar paa en høides profil.
De venter og ser.
Kamelene bak dem har ogsaa faat hvil.
Natten er nær.

Med ett bøier ørkenens mænd sig ned
uten et ord.
De knæler i stille, tillidsfuld fred.
Allah er stor.

Og mørket staar inn paa et øieblik –
stjerneskins-kallt.
O, ørkennætternes vilde mystik
som skjælver i alt!

I sandhavets øde, i palmernes vift,
i menskenes drøm,
i stjerner paa himlen og stjerner i drift
paa den mørke strøm.

III

Skibslisten

«Blaafjeld» er gaatt fra Callao.

«Storegut» laster i Condon.

«Hav» søker dok i Bilbao.

«Bess» gaar fra Durban til London.

«Liv» er avgaatt fra Kobe.

«Anni» tar kul i Tsjang-Tsjang.

Imorges passerte «Niobe» –
wireless over Padang.

Der stormer gjennom avisen
en brænding av brusende navne,
og hjertet blir gynget i brisen
fra havet og bølgeblaa havne, –
der driver en drøm om zoner,
hvor stjernenattens monsun
stryker et kjærtegn av toner
over hver spændt bardun.

Der skimrer et syn av kaier,
gjemt i et hemmelig mørke,
hvor palmekronene svaier
gjennom den susende tørke,
hvor gule, giftige glæder
svimler i hashish-duft,
og dagoens drukne eder
flerrer den sorte luft.

Det suser fra sydhavsøer,
hvor brændende himle gynger,
og lange søvnige sjøer
sin evige solsang synger.

Der staar ved den blaa lagune
hytter av flettet siv,
som skygger over de brune,
leende menskeliv.

Der aapnes al verdens vindu
mot fremmede eventyrlande:
Der knæler en bronzebrun hindu
ved Ganges hellige vande.

Det mørkner om karavanen
i ørkenens korte kveld.

Det hylar i sneorkanen
rundt Himalayas fjeld.

Der stiger shamaners klager
om baalet i Papuas nætter:
gauchoshordene jager
bortover Pampas' sletter.

Det glimter i nye ploger
over Rhodesias veldt.

Det suser i Yukons skoger
rundt om et ensomt telt.

Der gyver i Queenslands ørkner
en sandstorm, hvor mændene stuper.

Hazardens helvede mørkner
i Cuzcos svovlgule gruper.

Der braker en høstmaskine
tungt gjennom Texas' korn,
der hvirvles en lasso-line
over en okses horn.

Der lyner et panorama
av skjønne, skiftende egne,
det store spændende drama
kalder os allevegne,
til savn, til sorg og til glæde

gjennem de unge aar.

Vi har blot at holde os rede,
og verden er vor – er vor!

Noter:

Nordahl Griegs *Rundt Kap det gode Haab* er lastet ned gratis fra bokselskap.no